

אלוהים, שפעם גם אני אניע למצב הזה שבו אני אוכל להיזרק על כל מיני תפקידים, סתם. למה אני לא יכולה? אני מתמלאת קינאה. אבל אני שואלת למה הם, השחקנים היהודים, הם כאלה? מה, לא איכפת להם? אבל פעם כן היה איכפת להם. כשאני תופסת אותם כשיחה על פוליטיקה, על אינתיפאדה, הם בוועים. כואב להם, אבל הם לא עושים כלום. יש להם שקט נפשי לתפקוד. אני לא מסוגלת".

במשך כל הערב הארוך, עם השיחות הגרד לוח והרכילות הקטנות, סלווה עוצרת את השיחה מפעם לפעם, ואומרת בקול שקט, חצי

לעצמה, שאין סיכוי שמישהו יבין באמת. שי יינתן והמתנשאת כקולקטיב, אבל דווקא בתוך כה אפשר היה ליצור תרבות מקורית חדשה. סלווה בטוחה שאיש לא יוכל להבין, ואולי זה באמת ככה, כי פתאום היא שאלה את עצי מה. איפה אבי עוז האמיתי, זה שלומד אתי תיאטרון בבית צבי? איפה הוא? אבל זו היא שגם מייד משיבה בעצמה על השאלה, ואו" מרת שכאן, בתיאטרון חיפה, נמצא אבי עוז האמיתי, המנהל האמנותי של התיאטרון המי פוחד והמסומרטט ביותר בישראל.

הסביבה הערבית, המייצגת את העולם העי רבי הקפוא והמיושן; התרבות הפלסטיתית ה- מנסה לנסוק, אבל יש מעט מדי כוחות המסוגל לים להרים את המשא; הסביבה היהודית העיר יינתן והמתנשאת כקולקטיב, אבל דווקא בתוך כה אפשר היה ליצור תרבות מקורית חדשה. סלווה בטוחה שאיש לא יוכל להבין, ואולי זה באמת ככה, כי פתאום היא שאלה את עצי מה. איפה אבי עוז האמיתי, זה שלומד אתי תיאטרון בבית צבי? איפה הוא? אבל זו היא שגם מייד משיבה בעצמה על השאלה, ואו" מרת שכאן, בתיאטרון חיפה, נמצא אבי עוז האמיתי, המנהל האמנותי של התיאטרון המי פוחד והמסומרטט ביותר בישראל.

זה ערב עצוב מאוד, כי הוא המחשה של מציאות קיומית אחרת במקום הזה, כמו שי תיאטרון חיפה היה אפשרות שנקטמה. זה ערב עצוב, כי למרות הכל, כאשר אני שואל את סלווה מה היה אילו היה לה מיץ כפתור שלחיפה אחת עליו היתה מעיפה מכאן את כל היהודים, יורד על עיניה מין מסך, שעליו אולי היא רואה את כל העולם הערבי, והיא עונה מייד בהחלטיות, שהיא לעולם לא תל- חץ על הכפתור, ואני רוצה לדעת למה.

אמרת לי. אני מפה, ואני מעורבת". והיא לא אמרה אם היא התכוונה למעורבת כמוכנ של INVOLVED או כמוכנ של MIXED UP, אבל זה לא חשוב, כי בעברית זה גם זה, וגם זה.

אנחנו בסדר

אבי עוז, האיש האחראי לרפרטואר תיאטרון חיפה, לא מתרגש מהעזיבות ומהביקורת

ובקלאסיקה"

● **תסכים אתי ש"מרד המתים" אינו נוגע ואינו רלוונטי לנו כמו "סינדרום ירושלים" או "פלשתיני אית"...**

לא צריך למרוד הצגה לפי כמות הצרחות שהיא גורמת לקהל, זה טיפשי. אם אתה עושה הצגה חזקה מדי, אתה יכול לגרום לקהל לסי תום את אונניו, ואז, השגת בדיוק את ההיפך ממה שרצית. אנחנו צריכים לסלול מסלולים אל ליבו של הקהל, ואם זה אומר לזנות קצת בהצגות בעלות מסר יותר כללי, פחות ברור, עם יותר בידור, אז אנחנו נזנה. ברפרטואר השנה יצרנו את העירוב, לדעתי, בין הגישה של היושע סוכול, הדוגלת בתיאטרון בעל מסר עכשווי/פוליטי לבין הגישה של זילבר טו טופאנו, שרצה תיאטרון אירופי, שהוא סט" רילי מאקטואליה זועקת".

● **בכל זאת מאשימים את התיאטרון בשמאלנות. החיצים כמוזונים ישירות גם נגדך. עורדיהדיון שלמה לבנוני, נציג הליכוד במועצתהמנציגים הלים של התיאטרון, אומר שאתה מחזיר את הרפרטואר לקו של "השור" ליים הרדודים והעיוורים של השמאל הקיצוני". האם לא מפריע לך שהי דירקטוריון מתערב בצורה כה רצינית בקביעת הרפרטואר?**

יש אנשים שרועות חוץ-מימסריות הופי כות אותם גם לאנשים שמוחץ למיסר. אני איש מימסר. את ההפגנות שלי אני עושה מחוץ לשעות העבודה. אני דוקטור לשייקי ספיר, ולא יכולתי לעשות שייקספיר בתיאטרון מתחרתי. על כן אני חלק מהמנגנון, והפי שרה היא לעבוד בנבולות מוסכמים.

ביום שבו אחליט שזה מסרס אותי לגמרי, כמו שקרה כשעברתי בקור-שראל, אני אקום ואלך. בהחלט הייתי שמח אילו הדירקטוריון היה מתערב פחות בעבודה האמנותית, והיה נותן להנהלה לעבוד. אם, בתום עונה, יתברר שהנהלה רפוקה, אז שיפטר אותה, אבל כל עוד היא עובדת שיינתן לה לעבוד.

אני לא חושב שצריך ללכת עם הראש כי קיר ולהגיד שאם לא נותנים חופש-פעולה אז אני עוזב. קח לדוגמה את אפרים הוניך לצבא. אחרי שהמחזה הותר להצגה עליידי הצנוורה, לא נתנו לי להציג אותו בחיפה. אז לא התפטרתי, אלא עזרתי להצגה לעלות בתיאטרון אחר.

התיאטרון נמצא במצב טוב של שיקום. למרות אמירות סותרות, יחסי השחקנים-הנ" הלה טובים. התיאטרון נמצא בדרך הנכונה. אפילו בתיאטרון לא כליכך מאמרי נים לו.

רון בר

רוצים שנעשה בחיפה אודישנים להצגה שהי כימאי שלה תל-אביבי, וכל המועמדים גם הם מהסביבה. לא מפריע לי לעשות חזרות בתל-אביב או שהשחקן יחזור במונית מחיפה לכרך אחרי שיסיים כאן את ההצגה. חשוב שיהיה לו קשר לתיאטרון, אבל החוון של אבא חושי על קהילת אמנים בחיפה אינו מתפקיד התיאטרון, אלא מתפקיד העיר. ברגע שחיפה תהיה מסיפק אטרקטיבית בשביל אמנים, הם יגיעו. ● **מה הביא את התיאטרון למצב שכזה?**

קודם כל קיימת כמוכנ הבעייה הכלכלית ההמורה של תקציבים שאינם מגיעים, של כל תשיעי לחודש עם הצפייה למשכורת שתמיד מאחרת.

דרמטורג אבי עוז שחקנים רוצים לבוא אליו

מלבד זאת אני חושב שהנהלה הקודמת עשתה דברים נהדרים, אבל לעיתים טעתה במינון. תיאטרון הוא מוסר שצריך להציג מיגוון רחב של דיעות והצגות, וברגע שהוא מפריז בצד מסויים הקהל פשוט בורה.

● **רבים מהצופים טוענים שהתיאטרון אימץ לעצמו קו מאוד רדוד, פרגמטי ומיסחרי, מתוך כוונה להחזיר את בית ישראל להיכל.**

כשכאנו לבנות את הרפרטואר, הגדרנו לי עצמנו קווים אדומים מסויימים. היה ברור לנו שאסור לרדת מתחת למיסחריות מסויימת, ושצריך לגעת בנושאים רגישים. מישפט ה" קופים היא לא הצגה מיסחרית. זה שהיא שבי רה קופות, זה לא אומר כלום. בעונה הקרובה אנחנו מעלים את מרד הסתים מאת אירוויין שאו. הצגה בעלת מסר אנטי-מילחמתי חזק מאוד, וזו רק דוגמה. ברפרטואר יש נגיעה להרבה נושאים רגישים במחזאות ישראלית

● **נוצר הרושם שכל השחקנים הבכירים של חיפה עזבו את התיאטרון. שמות כמו דורון תבורי, ליאורה ריבלין, מוחמד בקרי אינם נזכרים יותר בתוכניות של ההצגות. סלווה נקאה הודיעה על עזיבתה. האם זה נכון ששחקנים פשוט מסרבים לשיחק בתיאטרון? האם הדימוי שלו עד כדיכך נמוך?**

אין לנו היום שום בעייה להעסיק את מי שאנחנו רוצים להעסיק. הבעייה הפוכה. יש יותר שחקנים המבקשים עבודה מכולם שבי יכולתנו להעסיק. כל השחקנים שעזבו את התיאטרון יחזרו אליו אם נציע להם תפקיד. אין אף שחקן בארץ שמסרב לשחק בחיפה. אנו לא רוצים להציג את סקציית השמות הגדולים שכל אחד מהם ישחק הצגה אחת וזהו. יש בעייה היום בתיאטרות בארץ ובכל העולם עם קביעות של שחקנים. מצד אחד הקהל רוצה שחקנים טובים שיהיו קבועים ב" תיאטרון, ומצד שני הוא רוצה גיוון.

תיאטרון חיפה נמצא במצב קשה, וזה לא סוד גדול. אנחנו רוצים לעשות את תהליך השיקום מהבסיס, עם אבנים גדולות. אנחנו לא מחפשים שחקנים להצגה מגבוה, אלא אנשים שישארו אולי יותר מהצגה אחת, שיהיה להם קשר למוסר. שיקראו מחזות בערבני קריאה שאנחנו מארגנים, זה מאוד חשוב.

● **טוענים שהתיאטרון מעביר את כל הפעילות לתל-אביב, ולא מעודד שחקנים לבוא לחיפה. האם אין זה מתפקיד תיאטרון בפרובינצי ציה לטפח ברהמה?**

הלוקאלי-פטריוטיזם בתיאטרון הזה מוגזם.

